

Nieuwsbrief december 2008

Beste mensen,

Zoals elk jaar sturen we in december een brief met een terugblik op de afgelopen tijd. Het was een zwaar jaar, in de eerste plaats voor onze mensen in Gaza, maar dus ook voor ons, de ploeg van Stichting Kifaia. Drie grote problemen:

1. Met de verder opgevoerde belegering en blokkade wordt de nood in Gaza steeds groter.
2. Met de machtsovername door Hamas komt de onafhankelijkheid van de hulpverlenende instanties in Gaza in gevaar
3. Door de blokkade wordt het voor buitenlanders, ook voor ons, steeds moeilijker om Gaza nog in te komen.

De noodsituatie Op het moment dat we dit schrijven moeten we constateren dat het in Gaza nog nooit zo erg is geweest. Op een gegeven ogenblik was het brood op, en aten de mensen vogelvoer, als dat er nog was. Door het gebrek aan brandstof was er voor de meeste mensen niet meer dan een paar uur elektriciteit per dag, of helemaal niet meer. De UNRWA die tachtig procent van de bevolking van basale voeding voorziet kreeg zelfs voor dat minimum niet meer genoeg voedsel de grens over. Er was al sprake van een massale chronische ondervoeding, vooral door vitamine en proteïnegebrek, waardoor de meeste kinderen bloedarmoede hebben, nu dreigt de nood in de

buurt te komen van werkelijke verhongering. Een groot deel van wat mensen nodig hebben komt Gaza binnen via de smokkeltunnels, maar dat is nooit genoeg om anderhalf miljoen mensen van te voeden, en de meeste mensen hebben geen geld meer om dat te betalen.

Zoals we al eerder schreven heeft ook het NCCR nu gebrek aan veel middelen. De medicijnen die ze nodig hebben werden meestal door ons mee de grens over genomen, maar ook dat bleek de afgelopen tijd niet meer mogelijk. Mondjesmaat komt er nog wat binnen, aan verbandmateriaal en pampers, we nemen aan via de tunnels, zodat het NCCR deze maand op Internationale Dag voor de Gehandicapten, dat altijd uitbundig wordt gevierd maar nu zonder demonstratie, de kinderen van het dovenschooltje schoenen cadeau kon doen.

Alle energie gaat op aan overleven, en dat is nog en kleine troost bij het feit dat onze laatste training niet door kon gaan. Er is weinig aandacht anders dan voor het naakte bestaan. Toch blijft het NCCR doorgaan met hun werk.

Onafhankelijkheid Het NCCR blijft principieel een onafhankelijke organisatie. Ze zijn er voor alle patiënten, ongeacht geloof of politiek, en willen niet afhankelijk worden van de overheid of partijpolitiek. Er zijn pogingen geweest van de Hamas-overheid om de zaak over te nemen, zoals dat met veel andere NGO's is gebeurd, maar Khaled Abu Zaid heeft al die pogingen, zowel door dreigementen als door de belofte van meer geld af

weten te slaan. Voor het NCCR was het vooral een overwinning toen in november een nieuw bestuur werd gekozen. Er wordt veel belang gehecht aan de interne democratie, aan de inspraak van betrokkenen zelf, de gehandicapten, hun familieleden en de werkers in het veld, maar nu waren de verkiezingen belangrijker dan ooit, om zich te weer te kunnen stellen tegen mogelijke overname. Die pogingen waren er: opeens wilden veel nieuwe mensen lid worden, om aan de verkiezingen deel te nemen - zo probeerde Hamas zijn invloed te vergroten. Omdat het NCCR een huisreglement heeft dat alleen gehandicapten of direct betrokkenen lid mogen worden werd deze kleine coup verijdeld, en er werd een nieuw, onafhankelijk bestuur gekozen: Khaled Abu Zaid blijft voorzitter, het bestuur bestaat uit drie mannen en drie vrouwen. Voor de komende tijd is de onafhankelijkheid - waarschijnlijk - gewaarborgd. Het was dus even feest.

Drie keer is het ons dit jaar gelukt om de grens over te komen, in januari samen met Ina Bettman, een fysiotherapeut, en haar man, Willem Vreeswijk. Die training ging vooral over de vaardigheden die de teams nodig hebben bij amputatie cases. In vroeger tijden kregen we vooral te maken met dwarslaesies en hersenbeschadigingen, doordat veel mensen door Israëlische scherpschutters in hoofd of rug werden geschoten, tegenwoordig gebruikt het leger nieuwe wapens - projectielen die vlak bij de grond ontploffen, waardoor van iedereen die in de buurt is de benen worden afgesneden, of zwaar verbrand. Dat, en de interne gevechten waarbij veel jonge

mannen met opzet door de knieën werden geschoten, veroorzaakten dat het NCCR te maken kreeg met een hausse aan amputatie gevallen. En dat terwijl het door de blokkades steeds minder mogelijk is om in het buitenland geopereerd te worden of daar kunstmatige ledematen aan te laten meten. We hebben in januari onze energie ook ingezet om met het fabriekje in Gaza en het Rode kruis samen te kijken of de voorzieningen op dat vlak verbeterd kunnen worden, we moeten op dit moment vrezen dat er door de nood even weinig van komt. Een andere paradoxale ontwikkeling is dat het nu waarschijnlijk gaat lukken om meer structurele financiering te krijgen via andere internationale donor organisaties, vooral omdat die Gaza wel willen helpen, maar er weinig Palestijnse organisaties over zijn die onafhankelijk zijn - de meeste donors willen niet direct aan Hamas overdragen of mogen dat niet van hun regeringen - en die ook nog doorgaan met het leveren van kwalitatief goede en betrouwbare hulp. Het NCCR valt gelukkig in de prijzen, en we hopen dat hun toekomst daarmee voorlopig verzekerd blijft.

De volgende bezoeken gingen vooral, mede op verzoek van Stichting Kinderpostzegels, om het interne management van het NCCR te verbeteren, de rapportage, de database, de plannen voor de toekomst, en de interne werkverdeling. Bij het laatste bezoek van Deny de Jong kon hij constateren dat het het NCCR was gelukt om veel verbetering aan te brengen: niet alleen is de organisatiestructuur helder, ook hebben ze een fantastische database. De efficiëntie van het werk is

ook verhoogd, waardoor meer cliënten per dag bezocht kunnen worden.

De toekomst Want dit is de grootste paradox van de situatie: mede omdat het NCCR zo solide en solidair door Nederland worden gesteund overleefden ze het tot nu toe, en doen, wij vinden het een wonder, hun werk nog steeds fantastisch en met grote inzet. Maar omdat zoveel andere organisaties het loodje hebben gelegd en moesten sluiten hebben ze veel te veel cliënten. Het aantal mensen dat ze dagelijks moeten bezoeken verdrievoudigde. Ze hadden dus meer geld nodig, voor stafuitbreiding, maar ook omdat de prijs van alles, waaronder ook (gesmokkelde) benzine hoger werd. Het is ons met vereende krachten gelukt om dit jaar meer geld te sturen, en ook de andere donors sprongen bij.<

De toegang tot Gaza Het is ons dus enige keren gelukt om Gaza te bereiken, maar dat was niet eenvoudig. Meerdere keren werden we er mee geconfronteerd dat de ene medewerker wel toestemming kreeg, maar de andere niet - en we alleen te horen kregen dat die 'still under procedure' was. Ook is het gebeurd dat de grens, ondanks de toezeggingen en de toestemming toch weer dicht was, en we dagen verloren voordat we er toch in konden. Dat is overigens niet alleen ons probleem, Israël wordt steeds strenger: ook buitenlandse journalisten en diplomaten werd de toegang geweigerd. Gaza wordt steeds verder van de buitenwereld afgesneden.

We hebben er alles aan gedaan. Jan Andreae en ik zijn op reis gegaan alleen om met de hoogste figuur van Erez te spreken, majoor Zilberman, en met een functionaris van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Daar werd duidelijk hoe de zaken staan: uiteindelijk worden de beslissingen wie er worden toegelaten niet door het leger of door het ministerie genomen, maar door de Shin Beth, de interne veiligheidsdienst, die aan niemand verantwoording aflegt over beslissingen, en waar ook geen beroep bij mogelijk is. Duurde het vroeger twee weken voordat je hoorde of je toestemming krijgt, nu kan het maanden duren, en dan nog krijg je niet te horen waarom de beslissing negatief uitvalt. Sowieso wordt die toestemming alleen nog gegeven aan erkende humanitaire organisaties - gelukkig vallen we daar wel onder, al weten we niet voor hoe lang.

Deze situatie maakt onze planning erg moeilijk, en heeft ons ook geld gekost. Want om met goedkope tickets te reizen - we letten op elk eurootje - moet je lang van te voren je vliegtuig reserveren. Tegelijk weten we dat we die vaak weer moeten annuleren als de gevraagde toestemming niet op tijd binnenkomt. Toch geven we het niet op. De reis voor december moest geannuleerd worden, Jan Andreae die in Israel moest zijn heeft het ook nog tevergeefs geprobeerd maar kwam er niet in, maar in februari proberen we het weer. En het lukt, gelukkig, nog steeds wel om geld te sturen.

En door onze contacten met het Ministerie lukte het in augustus, als door een wonder, om Khaled Abu

Zaid met zijn zoons naar Nederland te krijgen. Op het nippertje voor zijn visum was verlopen, hoorde hij maandags dat hij dinsdag de grens van Erez over mocht, als hij zich maar vervolgens binnen een paar uur zou melden bij de Allenby Bridge naar Jordanië. Het was hem verboden om via Tel Aviv te reizen. Een zenuwslopende tocht, waarbij bij elke grens en elk vliegveld werd gedreigd dat ze teruggestuurd zouden worden, zelfs nog op Schiphol. Het is niet eenvoudig om in deze wereld een Palestijn te zijn. Het lukte, en voor het eerst sinds twee jaar hadden de kinderen vakantie, en kon Khaled om de tafel met zijn belangrijkste donateurs, Hilde de Groot van Icco en Niko Tetteroo van Stichting Kinderpostzegels, om te overleggen wat we doen konden aan de grote nood.

Wij van Kifaia, gaan met jullie hulp, zo goed en kwaad door als we kunnen. We kunnen nog steeds beloven dat het geld dat we ontvangen goed terecht komt. Mocht die situatie veranderen, dan stoppen we ogenblikkelijk met het doorsturen van geld, en dan hoort u dat van ons.

Dit jaar ontvangt u van ons dus deze nieuwsbrief, zonder mooie geborduurde kaart of andere cadeautjes helaas, aangezien we er niet in konden. We nemen aan dat u ook zonder dat bereid bent om de mensen in Gaza, die het meer nodig hebben dan ooit, te blijven steunen. Dat u, net als wij, doorgaan, helpt ons erg om het vol te houden. En de mensen in Gaza.

Namens hen, en namens ons, onze hartelijke dank.

Anja Meulenbelt Coördinator Stichting Kifaia<